

[K. Helveg Petersen.]

meget afgørende at finde nogle former, hvorunder det er muligt, og en folkeafstemning om noget som dette her kan jeg ikke afvise, men det er en betingelse, at vi så virkelig har et godt materiale at lægge frem, der belyser alle forudsætningerne. Det er ikke nok, at man bare slynger det spørgsmål ud, om vi vil have kommercielt tv, og man så straks tager anledning til at tro, at så får man mere frit løb for de ønsker, man måtte have. Man må lægge et anderledes fyldigt materiale frem om de erfaringer, der høstes omkring kommercielt tv, men også et materiale, der skildrer, hvilke alternativer der er, og hvad man tænker sig med hensyn til Danmarks radios udbygning.

Og så er jeg i øvrigt igen af den opfattelse, at vi virkelig trænger til at diskutere Danmarks radio, sådan som den er. Nu er der jo gjort nogle bemærkninger her, hvor man har kritiseret stærkt, hvad der foregår; jeg tror, man skal dæmpe det ned; jeg tror, der er mange problemer i Danmarks radio, vi skal løse, men jeg tror også, når vi skal være retfærdige, at det niveau, man befinder sig på dér, nok kan tåle sammenligning med andre landes. Det betyder ikke, at der ingenting er at kritisere, og derfor skal vi se på styringsproblematikken, og vi skal se på decentraliseringsmulighederne; der er mange spændende opgaver foran os.

Ordføreren for forslagsstillerne (Stæhr Johansen): Må jeg først sige til hr. K. Helveg Petersen, at jeg er helt enig med ham i hans sidste indlæg. Det er da ganske klart, at en folkeafstemning — det er et af de få områder, hvor jeg er enig med kulturministeren — selvfølgelig ikke må foretages, uden at en grundig oplysningskampagne har fundet sted. Det er også derfor, jeg håber, at vi i et udvalg kan få yderligere oplysninger at arbejde med, et udvalg, som jeg vil foreslå bliver nedsat.

Men når dette er sagt, vil jeg gerne sige til kulturministeren, at selv om der er en afgrund imellem hans og mit standpunkt, synes jeg alligevel, man ikke skal gøre den større, end den er. For at få helt klaring vil jeg gerne spørge kulturministeren direkte: vil kulturministeren, som jo her afviste reklame under enhver form i fjernsynet, mene, at der aldrig kan blive tale om reklame i

fjernsynet, selv om alle andre lande indfører reklame i fjernsynet? Det synes jeg, det var rart at få en klaring på, for dér kan man sige om de skandinaviske lande, at de står sammen. Hr. Albertsen siger, at der er enighed om, at man ikke må fremsætte et forslag; jeg har læst det på den måde, at man skal konsultere og meddele hinanden det, hvis man agter at gøre det. Men uanset dette ændrer det jo ikke princippet, at befolkningen i hvert fald efter de oplysninger, vi i dag har, i de nordiske lande ikke er enig med de rigsdagsflertal, der sidder.

Jeg sagde før til kulturministeren, at jeg synes ikke, man skal gøre kløften større end nødvendigt og pådutte nogen noget, de ikke har sagt. Jeg har ikke sagt, at vi har et meget ringe fjernsyn, jeg har blot sagt, at jeg synes, den danske radio i øjeblikket laver bedre udsendelser både kulturelt og på alle andre områder, end fjernsynet gør, og det vil jeg gerne stå ved. Jeg vil også sige, at man har det lettere — den indrømmelse vil jeg gøre — når man har 3 kanaler; men jeg sagde, at jeg skønnede ud fra mit synspunkt, at radioen i dag har en bredere form og meget gode og kvalitetsbetonede udsendelser. Jeg har overhovedet ikke sagt noget om, at vores fjernsyn er dårligt, for dér er jeg også enig med kulturministeren: jeg mener, vi har mange gode udsendelser i det danske fjernsyn. Jeg mener også, at der gøres, når man tænker på den størrelse, nationen har, et stort arbejde i fjernsynet. Men der er ingen tvivl om, at fjernsynet er mere ensidigt, end radioen er. Jeg mener derfor — og det er det standpunkt, vi for øvrigt altid har haft i mit parti — at konkurrence ville hjælpe, og jeg har altså ikke den samme opfattelse af udviklingen i udlandet, som kulturministeren har.

Til sidst vil jeg kun sige til kulturministeren, der, om jeg så må sige, var lidt forbavset over, at jeg anvendte sammenligningen med dr. Stockmann, at den er jeg egentlig ikke så ked af, for hvad var det, dr. Stockmann kæmpede for? Han var vel den første, der tog kampen op imod forurening. At der så er gået så mange år, og at man først nu er begyndt at beskæftige sig med forureningen: jeg tror alligevel, hans tanker har sejret.

Johan Philipsen: Jeg vil gerne stramme det sidste spørgsmål, som fru Merete Bjørn